

שיעור -
רל"ג | **מדור
אמונה
ובטחון**

מתוך קונטרס 'הבינוני' המלא
- ככתבו וכלשונו -

הבינוני

ואחיה

חיים של אמונה ובטחון

שיעורי הרב **שמעון שפיצער שליט"א** | פרשת **ויקרא** תשפ"ד

איך זוכים להגיע לשמחה אמיתית?

תנינים וכל תהומות, אש וברד שלג וקטור רוח סערה עושה דברו, ההרים וכל גבעות עץ פרי וכל ארזים, החיה וכל בהמה רמש וציפור כנף, מלכי ארץ וכל לאומים שרים וכל שופטי ארץ, בחורים וגם בתולות זקנים; עם נערים", הנה מה אומרים כאן? - אתה רואה בריאה כה יפה, מהדומם עד המדבר, ואתה רואה שלימות נפלאה כאשר כל חלקי הבריאה מהללים את ה' ומגדלים את כבודו. לעומת כן, כשמגיעים אל החיים הפרטיים, שם כל אחד מתמודד הרבה, כל אחד בלי יוצא מן הכלל, אלא שמי שמיושב קצת יותר, מוצא דרכים להסתדר, כנזכר לעיל. אם הוא בדרגה נמוכה, הוא משתמש בהסחת הדעת על פי חכמת חיים, ואם הוא בדרגה יותר גבוהה, הוא מאמין שיש לו להקב"ה חשבון בכל דבר, ואם הוא היכן שהוא באמצע, הוא אומר: "תשמע! כל אחד צריך לעבור קשיים בעולם, כל אחד מתמודד עם איזו חבילה... זו החבילה שלי..." סוף דבר, כל אחד מתרץ לעצמו תשובות איך לשמור על הראש מחוץ למים ולא להיות שבור ורצוף בגלל מצבו, אבל השאלה בעינה עומדת: איה השלימות? איה שלימות הבריאה? אם הקב"ה עושה כל היום ניסים ונפלאות, מדוע צריכים חיי האדם להיראות כך כאשר גם במצבים הטובים רק שישים וחמש אחוז מהדברים מצליחים?

אין אנו נכנסים עכשיו ביסודות הפשוטים, שהקב"ה משגיח על כל דבר בהשגחה פרטית מדוקדקת והכל הכל לטובה, וזה גופא השלימות, ועל האדם להודות לה' על כל מה שאינו משביע את רצונו כמו על מה שמשביע את רצונו, כי באמת אף הם לטובה, ואולי יום אחד יבין למה, והרי זה ברור שהם

מה רבו מעשיך ה', ומה עם חיי?

משנכנס אדר מרבין בשמחה. עלינו להתבונן אפוא במחשבות המביאות לידי שמחה. ידוע שכאשר האדם מתבונן בבריאה, הוא מתפעל ואומר: מה רבו מעשיך ה', כי הוא רואה שלימות נפלאה, מלאה הארץ קנייך. בכל מקום שמסתכלים בבריאה, יכולים לראות שיש בורא כל יכול שברא את הבריאה. רואים את כל הצבעים הנפלאים המרכיבים את הבריאה שמשתלבים זה עם זה באופן משובח לב, מסתכלים על תינוק בן יומו ורואים איך כל אבר מאבריו וכל קמט מקמטיו, הכל עשוי בשלימות נפלאה, ודבר זה מעורר התפעלות עצומה ומביא לידי הבנה בהירה שהקב"ה ברא הכל בשלימות שבשלימות.

אולם פעמים שמתעוררת לו לאדם שאלה במחשבתו: מדוע בעיקרי הדברים בחיי האדם, היינו כשהאדם מתבגר ורוצה להיות מסודר, מסודר עם פרנסה, מסודר עם מלאכה המכבדת את בעליה, מסודר עם שידוכים לבניו, שם אין רואים את השלימות? בדיוק שם במקומות הנחוצים לו ביותר... כאן חסר לו כסף, כאן אינו מסתדר עם אחד מבניו, כאן אינו מסתדר עם הקהילה. הוא מתחזק באמונה, הוא מתחזק עם חכמת חיים - "תשמע, ככה זה הולך, אי אפשר לקבל הכל, ככה זה העולם, קח את המעלות והתעלם מהחסרונות", אבל היכן השלימות?

כשחושבים על הבריאה שברא הקב"ה, מתפעלים מגודל השלימות, כמו שאומרים בתפילה: "הללו את ה' מן הארץ

הבהרה: היות שקריאת מאמר זה דורש יישוב הדעת ורוחב לב, אי לכך אין כמעט שום תועלת לקראו למקוטעין במהלך התפילה וכדו', וד"ל.

גליון זה נתרם ע"י ידידינו

החפץ בעילום שמו שיחי'
לזכותו ולהצלחתו

יזכה לכל הברכות האמורות בתורה, לשפע ברכה והצלחה ולרוח נחת דקדושה מכל יוצ"ח ויזכה הוא ומשפחתו להבין ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את הנלמד בשיעורים מתוך מנוחת הנפש והרחבת הדעת

אי אפשר לחלום בלא דברים בטלים

חוץ מזה, עליך לזכור שאפילו נניח שהדברים יהיו כפי שאתה חולם, אף פעם הם לא יהיו כל-כך נפלאים כפי שהיו כשחלמת עליהם, כי כשהאדם חולם על הדבר, הוא חושב רק על המעלות שלו ולא על החסרונות שמתלוות אליו. לכל דבר טוב הקיים בעולם הזה, בעולם המעורב משוב ורע, יש גם מחיר שצריך לשלם כשמחזיקים בו. היתה לה לאם בישראל חלום להיות בעלת משפחה גדולה, וזכתה לכך, ואז היא מגלה שלא לקחה בחשבון את המחיר שצריך לשלם על כך. היא היתה צעירה והיתה לה שאיפה חזקה. אתה יודע מה זה להיות עסוק מסביב לשעון במשך שבעה ימים בשבוע מבלי יכולת לנשום או לקחת חופש?! הא לאך שהחלום שונה מהמציאות. אין ספק בכך. מי שהיה לו חלום שתהיה לו דירה גדולה, וילה מפוארת, חשב בשעתו רק על הרחבת הדעת שתהיה לו, אך לא חשב על הצורך לנקות דירה כה גדולה בערבי פסחים ועל הצורך לשלם חשבונות חשמל וארנונה גבוהים במיוחד. חלומו לא כללו את החלקים האלה.

כך הוא בכל תחום, ואפילו כשיש לו לאדם שאיפות חיזוניות ברוחניות. הוא רוצה יום אחד לזכות במשרה פלונית. אבל משרה פלונית באה עם מחירים רבים. כמה פעמים יש שהמגיד שיעור בישיבה כועס וזועם ובווער בלבו אש להבה על המנהל, כי הלה מחייבו לעשות מבחנים ולדאוג גם לחלשים. סליחה! לא הגעתי בשביל הדברים האלה. לא לבשתי את החלוקא דרבנן כדי להשתטות כאן. באתי למסור את השיעור וללכת. מה אתה מטיל עלי עוד תפקידים שלא ביקשתי למלא? והמנהל מעכב את משכורתו, והסכסוך גדול, ששון ושמחה יגון ואנחה. החלום שהיה לך, מעולם לא היה מציאותי.

נמצא שאם אתה תולה את שמחתך בקיום חלומותיך... אתה אומר כך: אם כך וכך יקרה, אהיה מלא שמחה. אתה חושב כך. אתה אוהב לדמיין על כך. בגשמיות או ברוחניות. אתה אוהב לחשוב על אותו עתיד... עליך לדעת שברור במאה אחוז שאתה הולך להיות אדם שבור. לא תשעים ותשע אחוז, אלא מאה אחוז. כי זה אינו עתיד להתקיים, ואפילו יתקיים, זה לא יתקיים כפי שזה נראה בחלומותיך. ואפילו באופן טכני, יש כל-כך הרבה פרטים בחיי האדם. האדם מתבגר והקב"ה עוזר ומשפחתו גדלה, ויש לו ילד כזה וילד כזה, ואחד מהם מתמודד עם איזה נסיון, והשני שרוי במצוקה כלכלית...

נדבר על האברך המיושב והמוצלח כפי שהוא נראה מבחוץ, אותו אחד שכולם מתברכים להיות כמוהו. הבה ניקח אותו. יש לו ברוך ה' פרנסה די טובה, יש לו ילדים טובים, רואים אותם בבית הכנסת, ילדים עליזים ומאושרים. מי אינו רוצה להשתדך אתו. נניח שהוא בן ארבעים ושמונה ויש לו בין השאר שלושה בנים בגילאים שבין י"ד ל"ט. לגבי הבן המבוגר, היה לו איזה שידוך שמאוד ציפה לו והיום קיבל את הסירוב הרשמי. ולגבי הבן האמצעי, מדובר בבן שמתמודד עם נסיונות קשים וצריך ללכת למטפל שיבדוק מה עומד לו לרועץ. ולגבי הצעיר שבחבורה, הוא שרוי עכשיו במלחמה גדולה עם הוריו בגין איזה פרט קטן. ועוד זאת יש לו לאדם

מועילים לו במה שמכפרים לו על עוונותיו ומביאים אותו לידי הכנעה. כל זה ידוע לנו, אך בשיעור זה עסוקים אנו בחלק השמחה. נכון שהאדם יכול להתחזק בכל אלה, נכון שהוא יכול להסתדר עם כל הבעיות ולעמוד איתן מבלי ליפול לעצבות, אבל אין לו את השמחה הראויה לו, השמחה של הדבר השלם, שמחת האדם שזכה בסכום כסף גדול, שמחת האדם שנכנס לדירה חדשה, שמחת האדם שמכניס את בנו לחופה. את המצבים האלה יש לו לאדם רק כמה פעמים בחייו, אולי עשרים פעמים. על פי רוב אינו שרוי במצבים האלה, אלא הוא מתמודד עם החיים ואתגריו, והשאלה היא מה ההבנה לכך שבכל הנוגע לחיי האדם, הדברים אינם משביעים את רצונו? מה רצון ה' איך הוא רוצה שהאדם יסתכל על זה? ושוב, חוץ ממה שהוא צריך לזכור שהכל לטובה ולהודות על כך, חוץ מזה איך הקב"ה רוצה שהאדם יחיה את חייו בשמחה גדולה תוך כדי שהוא עובר את כל המעברים שלו?

דין של הציפיות להתנפץ

ובכן, אחד מהיסודות בנוסף לכל ההסברים הידועים הוא שמה שגוזל מן האדם את שמחתו יותר מכל, הוא ציפיותו. האדם מצייר את עתידו באופן מסוים, ומצפה, מקווה ומייחל שיום אחד זה יתקיים, ולמעשה הקב"ה מנהל את העולם לטובת קיום התכלית, באופן שונה מכפי שהאדם צייר במוחו, ולכן נעשה האדם עצוב, או עכ"פ מושלל מן השמחה האמיתית. כל המחשבות שהאדם חושב, שהכל לטובה וכו', מועילות לו רק להרגיעו קצת, אבל אינן מביאות אותו לידי שמחה אמיתית, כי כדי להגיע לשמחה אמיתית, צריך האדם להיות בדרגא גבוהה מאוד, ומה מונע מן האדם להרגיש את השמחה האמיתית לאחר שהוא יודע כבר ומאמין שהכל לטובה ושאינו דבר רע יורד מלמעלה? זה שהוא עסוק בציפיותו. הוא רוצה שחיייו ייראו כך וכך.

כל עוד אתה עסוק בציפיותיך, אינך יכול להיות שמח, כי יש לי חדשות בשבילך, זה לא עתיד להיות כמו שאתה מצפה. אתה יכול כבר עכשיו להיפרד מהחלום. וכמה סיבות לכך. הסיבה הראשונה, כי אתה משתטה. יש לך מוח כזה קטן ואתה חושב עם שכלך הדל איך אתה רוצה שעתידך ייראה ואינך יכול לחשב את כל הדברים מסביב. אפילו באופן פשוט אינך יכול לחשבם, ולכן הסיכוי שעתידך ייראה כפי שאתה מצייר במוחך, קרוב לאפס. אולי לפעמים יתממש לך איזה חלום, ואז נשמע אותך אומר: "ממש, ממש, בדיוק מה שרציתי. זה היה חלומי, כזו דירה, כזה שידוך..." טוב, ראשית כל, בהמשך תראה שזה לא בדיוק ככה, אבל אפילו נניח שזה בדיוק כפי שציפית, הלא זה רק בתחום אחד, אבל שכל הדברים יסתדרו כפי שאתה חולם, אין לך סיכוי. אכן כן, בגלל שאינך רואה את התמונה ואינך יודע מה טוב בשבילך, לכן אתה חולם כמו ילד קטן, כאותו ילד בן שש שחולם להיות איש הצלה או כבאי. אתה חושב שבגלל שאתה כבר בן עשרים וחמש או בן ארבעים וחמש, אינך חושב כמו ילד קטן?! ביחס לריבונות של עולם, אתה יותר קטן מילד קטן, ואם כן תהיה בטוח שחלומך אינו עתיד להתקיים.

והכנעה. כך אתה רוצה, אבל זה רק מפני שיש לך ציפיות בלתי מציאותיים.

כשהאדם ישכיל להניח הצדה את ציפיותיו לכמה דקות, ולחשוב קצת יותר איזו בריאה ברא הקב"ה, יוכל לשים לב לשלימות הבריאה. ומה שהקב"ה רוצה הוא שהאדם יגיע למצב שכלל לא יתלה את שמחתו במה שקורה סביבו. תתנתק מהם. אם לבנים שיש לה ארבעה עשר ילדים, אם היא יכולה להיות שמחה רק כשכל אחד מהם מצליח בכל התחומים, היא יכולה לשכוח מלהיות שמחה. אולי בעולם הבא...

היפרד נא מהמציאות החיצונית

אותו דבר לגבי האב. אם הכל צריך להיות מסודר עד הסוף, שיצליח להשיא כל אחד מילדיו בנחת וברוגע ושהכל יצליח במאה אחוז, אצלו ואצל בניו, בגשמיות וברוחניות, אין לו סיכוי להיות שמח. ובכן, מה רצה הקב"ה? הקב"ה רצה שעוד לפני שהוא מתחיל לעסוק במחשבות שהקב"ה מנהל את העולם והכל לטובה, יעשה סדר עם רצונו ועם חלומותיו, מה הוא רוצה ומה משמח אותו ומה תשוקתו בחיים. כי כל עוד האדם תפוס בציפיותיו, ותשוקותיו וחלומותיו אינן תואמות את המציאות... אפילו כשמדובר ברוחניות, אבל הוא חולם על מציאות מסוימת שרק היא נחשבת אצלו הצלחה ברוחניות... הוא רוצה לקבל משרה מסוימת דווקא, הוא רוצה ללכת במהלך זה דווקא... כל עוד יהיה תפוס בזה, לא יוכל להירגע אלא עם התשובה שהקב"ה מנהל הכל והכל לטובה, והתשובה תהיה יותר חלשה מהקושי, הפתרון יהיה יותר חלש מהכאב, כי הכאב מאוד עמוק כשהאדם מצפה למשהו אחר, וכשאומרים לו סתם דע לך שהמצב כמו שהוא טוב ונפלא, זה אולי יכול להוריד את הכאב ממאה לשבעים, אך אינו יכול להסיר ממנו לגמרי את הכאב.

לכן אתה צריך תחילה לעשות סדר עם רצונך, ואז כשתזכיר לעצמך שהקב"ה מנהל זאת כך לטובתך, זה יתיישב היטב בלבך ויעורר בך שמחה אמיתית עמוקה בלי שום קשר למציאות החיצונית.

הנה עד כה הוכחנו שמקור כאבו של האדם הוא מה שהוא תולה את שמחתו בקיום ציפיותיו. הוא מצפה ומקווה ומייחל שהמציאות תהיה כך וכך, כל אחד לפום דרגא דיליה, בין בגשמיות בין ברוחניות. וטעות היא, כי מדובר בציפיות בלתי מציאותיות ואף אחד בעולם אין לו חיים כאלה, כאותם שהוא חוזה בחלומותיו.

מקור השמחה מילוי הרצון

וכעת נראה עוד סיבה מדוע מדובר בטעות. טעות היא כי אף כאשר כבר יש לו לאדם שמחה אמיתית בזמן מן הזמנים, כגון ביום שזכה בלוטו, או ביום שעשה איזו עסקא ומאוד הצליח, או ביום שנכנס לדירתו המיוחלת, או ביום שהכניס את בנו לחופה, שמחה זו אינה תלויה כלל באותה מציאות, כי יש עוד אנשים שיש להם מציאות זו ואינם נעשים שמחים כל-כך. הסיבה שהוא שמח עכשיו היא כי היה לו רצון חזק, כמו שדיברנו כמה פעמים בשם ספר העיקרים. מאחר שהיה

זה שכן וגיס, וכן יש לו בת נשואה שכבר עברו שנתיים ואין לה ילדים ואינו יודע אם לשאול או לא, אם להציע איזו סגולה או לא. כל אלה, ועוד הרבה, קורים עכשיו אצל יהודי זה. וכשאתה חולם להיות כמוהו, אתה חי בכזה שקר, בכזה דמיון, ואם שמחתך תלויה בחלומך - התעורר כמה שיותר מהר! מותר לחלום, אבל רק כשישנים. אל תישן כל היום.

אם הבנים שמחה

העולם אומרים שחוזק השרשרת הוא כמו החוליה החלשה ביותר שלה, כי אם נמתח אותה עד שהחוליה החלשה לא תוכל להחזיק מעמד, היא תיקרע על אף ששאר החוליות חזקות ביותר. ולענייננו, כשאם בישראל, לדוגמא, תולה את שמחתה בכך שהכל משביע את רצונה, היא יכולה להיות שמח רק כמו הילד הבלתי מרוצה שלה, כי יש לה הרגשים, ואם יש לה ילד שעכשיו שבור או ברוגז או מודאג, היא חיה את זה והשמחה ממנה והלאה.

אמנם כן, האמא יש לה הרגשים ואחריות, אבל אם שמחת האדם תלויה בכך שהכל יהיה מסודר להפליא, אם הוא שקוע בציפיותיו... נניח שהאדם כבר יותר מבוגר וכבר לא חושב... עד גיל שלושים ושתים הוא הצהיר באופן רשמי שהוא רוצה להיות עשיר. עכשיו הוא כבר לא שם, הוא כבר השלים עם המצב, אבל הוא עשה כמין הסכם עם השי"ת - בסדר, אני לא הולך להיות עשיר, אני מקבל יסורים באהבה, אבל לפחות שאהיה מסודר, שיהיה לי כל מה שאני צריך. נניח שאין לו ציפיות גדולות מדי, אבל עדיין אם שמחתו תלויה בקיום ציפיותיו, ללא ספק יהיה אדם שבור, כי אף פעם ציפיותיו לא יתקיימו עד הסוף. ולא מפני שהקב"ה לא ברא עולם של שלימות, אלא עולם של שלימות הוא עולם כזה שהאנשים הנמצאים בו מתמודדים.

זוהי שלימותו של העולם הזה, שיש אנשים שמתהלכים עם שברון לב (מהסוג הנכון), שהאדם צריך לזכך בו את עצמו, שהאדם צריך לעבור בו מצב של נפילה ואח"כ להתחזק ולשוב מאהבה. כך הקב"ה ברא את העולם, ובעולם כזה חפץ היה הקב"ה. ואין זו סתירה עם שלימות ועם שמחה רק כל עוד האדם חי עם הדמיון והשקר ויש לו במוחו ציור אחר שכמותו הוא רוצה שהעולם ייראה.

עולם מושלם ראיתי

נמצא לגבי השאלה מדוע דווקא כשמגיע אל חיי אינני רואה את השלימות, מסביב אני רואה את הימים ואת הנהרות, את השמים התכולים ואת העננים, את השמש והירח, הכל מושלם, ורק בעולם שלי אין שלימות... לו היה מותר על ציפיותיו, לא היה לו שום קושי להבין שאין שום דבר בלתי מושלם. מה אינו מושלם? בחור בין ארבע עשרה לשש עשרה, חייב לעבור נסיונות. אחרת, אינו יכול להיות בן אדם נורמלי, אינו יכול להיות עובד ה' ואינו יכול להביא את תכלית הבריאה. אתה רוצה שבנך לא ירצה ללכת עם בגד פלוני, אתה רוצה שתהיה לו אך ורק תשוקה אחת בחיים, קרבת אלוקים, ולא יעלה לו במוחו שום דבר אחר חוץ מתורה ותפילה קדושה

הנכשלים. ומה הבעיה הגדולה? לא שהוא סגר את הגמרא, אלא שהוא סגר את הסיפור, כי אמר אז לעצמו: תשמע! לא הלך, אז לא הלך, כנראה אינני יהודי מסוג א' אלא מסוג ב', נעביר כבר את החיים ככה...

אילו היו לו שאיפות נכונות לכתחילה, לא היה צריך להגיע ליום ניפוץ החלומות, אלא היה ממשיך להתקדם על פי שאיפותיו ולעשות את הדברים הנכונים והמציאותיים בשמחה ובטוב לבב. ובכן, הבה ונראה מה הן השאיפות הנכונות.

והבור ריק אין בו מים

הנה ראשית כל צריכים אנו להיזכר מדוע אנו נמצאים כאן בעולם. מאחר שאין האדם עסוק לחשוב בסיבת בואו לעולם, הוא חושב על דברים אחרים, דברים של הבל, כמו שאמרו חז"ל והבור ריק אין בו מים - מים אין בו, נחשים ועקרבים יש בו. הוי אומר: אם אין לך במוחך בהירות מדוע אתה נמצא כאן בעולם, באופן ממילא תהיה המחשבה במוחך להיות מוצלח בעיני הסביבה. אין הוא רוצה להיות נכשל. למה? כי הוא רוצה כבוד עצמי, הוא רוצה תענוג. פשוטו כמשמעו.

ואף שהאדם גדל בסביבה של אנשי שלומנו ושמע הרבה דברי תורה והשקפה, אין זה אומר שהוא באמת יודע במחשבתו מדוע הוא נמצא כאן בעולם. וכבר יתכן להיפך, שדווקא מי שלא גדל בסביבה של יראים ושלמים, שאל את עצמו כפי ששאל אברהם אבינו: מה אני עושה כאן? והתחיל לחשוב, והלך לשאול וללמוד, עד שגילה את האמת. לעומת מי שגדל בבית של שומרי תורה ומצוות והלך עם הזרם, כי אפשר שלא עצר מעודו לשאול: מה אני צריך לעשות כאן בעולם? אתה יכול לומר לי באופן מדויק מה אני צריך לעשות כאן? וכיון שאינו יודע בשביל מה הוא נמצא בעולם, כל עוד היה בישיבה ואמרו לו שב ולמד, ישב ולמד, ועכשיו שכבר נכנס לרשות עצמו, אינו יודע מה ועל מה הוא נמצא כאן בעולם.

תפקיד האדם בעולם

ובכן, הבה וניזכר. האדם הגיע לעולם כדי למלא רצון הקב"ה אשר מתאוה שתהיה לו דירה בתחתונים. בשביל זה הוא נמצא כאן. הקב"ה רוצה שתהיה כאן השראת השכינה באתגליא, שיהיה ניכר, היינו לאו דווקא שנוכל לראות בעיני הבשר, אלא שנרגיש בחוש שהקב"ה נמצא כאן בתחתונים והכל הוא אלוקות. אומרים לו לאדם: אתה קיבלת את התפקיד להוציא רצונו זה של הקב"ה מן הכוח אל הפועל. כשאני אומר לך ללמוד תורה, זה רק משום שאם תלמד תורה כפי שהב"ח אומר בהלכות ברכות התורה, זה יקרה. הן כך אומר שם הב"ח מילה במילה, שהקב"ה רוצה להשרות שכינתו בתחתונים, וכשהאדם יושב ולומד בביטול ומתוך רצון לקיים רצון הבורא ולהפך את רצונותיו שלו, נעשה העולם הזה כדוגמת העולם הבא.

כשמדברים עם הבחור, צריך לומר לו במפורש: לא הגעת לכאן ללמוד. הגעת לכאן כדי למלא את התפקיד שהקב"ה הטיל עליך והוא שתמשיך השראת השכינה בתחתונים.

לו רצון חזק והצלחה להוציא בסייעתא דשמיא מן הכוח אל הפועל, הוא נתמלא שמחה. הדבר כשלעצמו חלול וריק הוא ואין בכוחו לשמח כל-כך את האדם. התוצאה של מילוי הרצון, היא זו שעוררה בו את השמחה.

ונמצא לפי זה שאם האדם יצליח להחליף את רצונותיו ברצונות אחרים, תהיה לו שמחה תמידית. והדבר אפשרי, כי קרוב אליך הדבר מאוד בפך ובלבבך לעשותו. אך האדם צריך להתלמד איך לעשות זאת.

יש מי ששאל: מדוע תאמר שאין לו לאדם לצפות ולייחל? הרי אצל יוסף כתוב שחלם חלומות שיבואו אליו אביו ואמו ואחיו להשתחוות לו, ואביו שמר את הדבר, ופירש רש"י שהיה ממתין ומצפה מתי יבוא (וישב לו, יא). אך התשובה פשוטה ששם הקב"ה גילה ליוסף בחלומותיו שכך יהיה בעתידו, וכשיעקב היה ממתין ומצפה, הוא לא תלה את אושרו ושמחתו בקיום הדבר, אלא רצה לראות בקיום תוכניתו של הקב"ה. לא כן הדבר כשהאדם חולם בהקיץ דברים שאינם יכולים להתקיים במציאות.

שאיפות לא חלומות

עוד היה מי ששאל: וכי אסור לו לאדם לעורר בעצמו שאיפות?! הרי אם אין לו לאדם שאיפות, אינו יכול להגיע לשום מקום! יש לו לאדם שאיפות לסיים את הש"ס או אפילו בעסק הפרנסה, הוא רוצה לעבוד ולהרוויח, מה רע בזה? והתשובה היא שבוודאי מותר לו לעורר בלבו שאיפות. זה לא רק מותר לו, אלא הוא מחויב בכך. אבל הוא צריך לסדר את השאיפות נכונה, כי אם לא יסדר אותן נכונה, יחיה חיי צער.

ראיה גדולה לכך: הבחורים בישיבה, מעוררים בהם שאיפות גדולות, שאיפות על גבי שאיפות, ובאמת נפלא הדבר מאוד, כי זה מה שדוחף אותם ללמוד, אבל בסופו של דבר רובם מקבלים את המכה שלהם מתי שהוא, מי לפני נישואיו ומי אחרי נישואיו. בגיל עשרים וחמש כשזה כבר לא מעניין את ראש הישיבה, הוא קולט פתאום שהוא חי בדמיון. ואז כשהוא מקבל את המכה, הוא עוזב את הכל ויוצא לעבוד. לא שאסור לצאת לעבוד. השאלה היא מה המהלך שהאדם עובר כשהוא מחליט לצאת לעבוד. כאן הוא עובר מהלך מאוד גרוע, כי הוא אומר בלבו: אני חשבתי שאצמח לגדול הדור כפי שכולם אמרו לי, וכיון שאני רואה שזה היה דמיון אחד גדול, אני יכול לעזוב את הכל. כשהאדם יוצא לעבוד מתוך מהלך נכון, זה רק מקרבו אל ה'.

יכולים להציל חיים

לדאבון לב, אנו יודעים בבירור כי עשרות אלפי בני ישיבה יצאו לעבודה מתוך מהלך חולה מאוד. היו להם שאיפות לדברים בלתי מציאותיים ובלתי נכונים, וביום שהתנפצו להם חלומותיהם בעינים, בו ביום נתנו בעיטה גדולה ויצאו לעבוד.

הנה יום אחד התעורר האדם וגילה שיש לו ארבעה ילדים ואינו מכסה את השכירות, והוא כבר מסוכסך עם ארבעה אנשים בנוסף לאשתו, והוא חייב חובות לכמה אנשים, והגיע למסקנא - נו, נו! עוד אחד נכשל. אני מצטרף לחבורת

ונקדשתי בתוך בני ישראל

הרבי ר' אלימלך זיע"א בצעטיל קטן מסביר שכך מתחילים חיי האדם: בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מיטתו ואינו יכול לישון, מה יהרהר אז? - אני רוצה לקיים מצות ונקדשתי בתוך בני ישראל, עד כדי כך שאם אצטרך לבחור ביני ובין הקב"ה, אסכים להפיל את עצמי בתוך האש. ומשמעות הדבר היא - אני איני רוצה להיות עיכוב, זה ברור. **אני נמצא כאן רק כדי שישרה שמו של הקב"ה בעולם, ואם אני מהוה עיכוב לכך, כי הגוי מכריחני ח"ו לומר הפוך, איני רוצה להיות בעולם.**

ואיך אתה עושה זאת באופן מעשי? על-ידי שאתה מציית להקב"ה. אם הקב"ה מצוה אותך להניח תפילין - אתה מניח תפילין; אם הקב"ה מצוה אותך לעשות חסד - אתה עושה חסד. **עליך להבין את המציאות שכאשר אתה עוסק בגמילות חסד, אתה נעשה מרכבה לשכינה.** הקב"ה הוא בעל חסד, מקור החסד, והכניס בך נשמה, וכשאתה נותן לנשמתך לעשות חסד, מדת חסדו של הקב"ה שורה עליך, וממילא **הקב"ה נמצא כאן בעולם, ועל-ידי כן אנשים מכירים בריבונו של עולם.** הם רואים אותך ואומרים: יש אלוקים. זהו הפירוש ואהבת את ה' אלוקיך שיהא שם שמים מתאהב על ידך (יומא פו, א). האנשים הרואים לא תמיד יכולים להסביר זאת במילים. פעמים שהם מבטאים זאת במילים: תראה איזה אדם טוב הוא. ופעמים שאינם מבטאים זאת במילים, ואעפ"כ השכינה שורה עליו, והראיה שיש מי ששמור בקדושה ואע"פ שאין איש יודע, הקדושה שורה עליו, כי הוא קדוש ובטל לריבונו של עולם ונזהר שלא לעבור על רצונו יתברך, וממילא הוא נעשה מרכבה לשכינה.

כשהשכינה שורה על האדם, הוא מקיים את תפקידו. כל אימת שהאדם מקיים מצוה, איזו מצוה שתהיה, השכינה שורה עליו. וככל שהוא מכוון לכך, שורה עליו השכינה יותר. ובעיקר מה שנוגע לדין, שהוא נעשה מלא שמחה, כי הוא זוכר שזוהי הסיבה שהוא נמצא כאן. אני כאן להביא השראת השכינה לעולם. בשביל זה אני כאן. ולכן אם זכיתי לקיים מצוה, הגעתי אל הדבר שאליו חשקתי, וזה מה שמשמח אותי יותר מכל.

אנו עמלים ומקבלים שכר

כעת ניכנס אל הפרטים כדי להבין יותר. בעולם החיצוני המביא לידי עצבות, האדם יכול לבוא לידי סיפוק ושמחה רק אם הוא הגיע לתוצאות חיצוניות. הוא רצה שאנשים יידעו על הצלחתו ואכן נודע הדבר לאנשים. אבל בעולם האמיתי, **כשאתה מקיים מצוה, זה גופא התוצאה. הפעולות כשלעצמן.** אתה שמח שאתה יכול לעסוק בפעולה כזו. למה? כי אני צריך שתהיה השראת השכינה בעולם. **כשאני עוסק בפעולה, אז נעשית התוצאה בעולם.**

פעם סיפרתי שלפני שנים, הציעו לי לשמש כמגיד שיעור לבחורים צעירים, ורציתי להתלמד איך מסבירים גמרא לבחורים צעירים. הפנו אותי ליהודי אחד שהיה לו נסיון של שלושים שנה כמגיד שיעור בישיבה קטנה. ישבתי אתו וקיבלתי מנסיונו העשיר. הנה בעמדי היום, איני זוכר מכל מה שאמר לי אז חוץ מאמרה אחת שחדרה לי בעצמותי. לפני סיום שיחתנו, הוא אמר לי כך: אם קורה יום אחד שישבת ויגעת ויזעת ללמד דברי התוספות לבחור ולא עלה הדבר בידך, **תתן הודיה לריבונו של עולם ותרקוד מרוב שמחה שיש לך את הזכות להשקיע את כל כולך במטרה קדושה זו ללמד דברי התוספות לבחור...**

יסוד גדול הוא, ולא רק לענין לימוד דברי התוספות לבחור. אם אתה מבין שיש לך כוחות, הרגשים, נשמה, חיות. אם אתה יכול יום אחד לקחת את כל הכוחות, או אפילו רבע מהם, ולנסות למלא בהם רצון ה', עליך לרקוד מרוב שמחה כל שקלטת מה קרה. עכשיו נתקיימה תכלית הבריאה. אם תקדיש לעצמך זמנים שבהם תתבונן שבדבר הזה אתה חפץ, כי זהו באמת רצון נשמתך. כפי שראינו שבזה מתחיל הרבי ר' אלימלך את הצעטיל קטן שלו. הקב"ה רוצה שיוכל להשרות את שכינתו כאן. ומה אתה עשית? מסרת את כוחותיך לריבונו של עולם.

שמחה בלי קשר לתוצאה

אם הקדשת כמה וכמה שעות למצוא שידוך לאיזה בחור, מתי אתה שמח? לא כשהשידוך יצא לפועל. אל תעשה את הטעות הזאת. ברור שאם זה קרה יש תוספת שמחה, וכפי שראינו בדברי רבינו ה'חובת הלבבות' **שכאשר האדם זוכה לראות פירות ממעשה ידיו, זה ממלא אותו שמחה ועליו להודות על כך.** אבל **אסור לו בשום פנים ואופן לחכות לזה, כי הוא הורס לעצמו את חייו כשהוא תולה את שמחתו בזה.** הוא צריך שתהיה לו היכולת להניח את הטלפון לאחר שהלך הלך ושוב. הוא לא היה יכול לדבר בבית כי יש לו בית קטן. הוא נאלץ לצאת החוצה ולדבר ברחוב. מה יעשה? הוא מדבר בטלפון הלך ושוב לשכנע את הצד הזה ואח"כ את הצד הזה וחוזר חלילה. הוא חוזר לביתו ובודק לראות כמה זמן הקדיש לכך. הוא נבהל: שעה וחצי דיברתי!!! מה הוא צריך עכשיו לעשות? **הוא צריך להיזכר שעכשיו זכה להביא קרבן לריבונו של עולם. הוא קיים את תכלית הבריאה.** לא עוד מצוה. **השכינה שרתה עכשיו עליו. הוא חשב על זולתו.** הוא תרם מכוחות נפשו ליהודי אחר. **השכינה שרתה עכשיו בעולם הזה. נתקיים עכשיו רצון ה' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. בפועל ממש.**

כמה אלפי אנשים עושים זאת כל יום? אך אינם שמחים. שלא על מנת לקבל פרס הם עושים זאת. הוא משתמש בחכמתו לשכנע את פלוני. "תנסה את זה. מה אכפת לך? דבר עם פלוני". עם חכמתו של מי השתמשת? עם חכמתו של הקב"ה. **הקב"ה נתן בך חכמה והשתמשת בה לצורכו, וממילא שרתה כאן השכינה.**

שמחת אם בישראל

כן הוא הדבר כשהאדם נלחם עם עצמו לעשות את הדבר הנכון. נחזור אל הדוגמא של אם לבנים. אם היא קורעת את עצמה במשך עשרים וארבע שעות ביום להטיב לילדיה. היא מנקה אותם, היא מאכילה אותם, היא מחייכת אליהם, היא עוטפת אותם בחום ואהבה, היא משכיבה אותם לישון ורוחצת אותם, וחוזר חלילה. **אם היתה מתבוננת ומבינה שעכשיו מתקיימת התכלית, היתה רוקדת מרוב שמחה.** אך לא! היא לא רוצה לחשוב כך. היא אומרת בלבה: אתה יודע מתי אהיה בשמחה? אם בני יצמח באופן מסוים, או אז אהיה שמח באמת. ולכן אקרע רקיעים ואוריד דמעות כנהר שזה יקרה.

זה בסדר שאת מתפללת על זה. כל אם בישראל מאחלת לעצמה שתהיה לה נחת יהודית, אבל אם את תולה את שמחתך בזה, את טועה. יש עכשיו פחות השראת השכינה בגלל זה. אין את חיה. אח"כ היא מרגישה שהיא צריכה לעשות דברים אחרים, כי היא כבר לא יכולה לסבול. מדוע לא חייית? מדוע תלית את שמחתך בתוצאות?

שמחת המלא את תפקידו

הבה ניזכר בדברי הרמב"ם שלמדנו זה מכבר ומזה עידן. **הרמב"ם** (הלכות תשובה פ"ט ה"א) אומר: מהו השכר למי שמקיים תורה ומצוות? והיה אם שמוע תשמעו אל מצוותי, השכר הוא ונתתי עשב בשדך לבהמתך. נשאלת השאלה: זו תורה וזו שכרה?! זה מה שנותנים למי שמוסר את נפשו לריבונו של עולם?! קצת עשב לבהמותיו?! האדם מקיים מה שכתב הרבי ר' אלימלך, הוא מצייר במחשבתו תמיד שהוא משליך את עצמו למדורת האש. אומר לו הקב"ה: הפלא ופלא! עכשיו אתן עשב לבהמתך. אתמהא!

מסביר שם הרמב"ם שהקב"ה כך אומר לאדם: **בשכר קיום התורה והמצוות, אסיר ממך את טרדות העולם הזה כדי שתוכל להרגיש ולראות איך אתה משקיע את כוחות נפשך וזמנך בעבודת ה'.** שכר עצום הוא. יש שיטען האדם: שומע! שכר מצוה מצוה הוא. הקב"ה נותן לי עוד אפשרויות לקיים מצוות כדי להרבות שכרי בעוה"ב, אבל מן הפסוקים אני מבין שהוא מבטיח ליתן לי שכר גם בעוה"ז. אמנם אין זה קושיא, אבל אנו מביעים זאת באופן זה. נניח שהמלמד בת"ת ערך מבצע והבטיח שמי שילמד טוב יקבל פרס, וכשמגיע למעשה לאחר שהילדים התאמצו בלימודם באופן יוצא מן הכלל, הוא נעמד ואומר: הפרס הגדול ביותר הוא שניתן לכם ללמוד עוד דף גמרא. הילדים בוודאי יתרגזו: רימית אותנו. שוב, קצת ילדותי לשאול את השאלה, אבל מה לעשות שפעמים הרבה אנו נמצאים בדרגא של ילדים, מה גם שפרשת והיה אם שמוע נאמרה גם לילדים. ובכן, כל השכר שהבטחת לנו הוא רק שנוכל לקיים עוד מצוה? לשכר יש הרי תמיד גם ענין של תענוג.

אך התשובה היא שאם האדם חי נכון ואומר בלבו בכל עת: "אני רוצה לעשות מה שמוטל עלי, אני רוצה להביא לכאן את השכינה, כי לכך נוצרתי", אזי כשהקב"ה נותן לו לעסוק

בשליחות זו כל היום, הוא מתמלא תענוג מזה, כי רצונותיו יוצאים מן הכוח אל הפועל, לא באופן ריק וחלול, אלא באופן היסודי ביותר. והאדם באמת מחויב לעשותו עם העבודת ה' שהוא אוהב, כפי שרבינו ה'חובת הלבבות' קבע, וכפי שחז"ל (ע"ז ט, א) אמרו לנו שצריך ללמוד מה שלבו חפץ. תעבוד את ה' במה שאתה נהנה. מי שאוהב לעשות חסדים לאחרים, ויש כל מיני חסדים, עוסק הוא בעשיית חסדים. אין הוא צריך לעסוק במה שאינו אוהב.

זוכים מלאכתם נעשית על-ידי אחרים

אף מה שאמר **רבי שמעון בר יוחאי** שאם זוכים, מלאכתם נעשית על-ידי אחרים (ברכות לה, ב), זהו הפירוש. אם אין האדם זוכה, הרי הוא אומר: צריך ללכת לעבוד, מה לעשות? אני איני אוהב להיות משועבד באופן זה, אבל צריך לעשות מה שצריך. אך אם הוא זוכה, אומר לו הקב"ה: אתן לך לעסוק כל היום במה שאתה אוהב. בוקר צהרים וערב. כל הזמן תוכל להתעסק בזה. יש לכם מושג איזה תענוג יש לו לאדם כזה?! תענוג! תענוג כפשוטו, תענוג העוה"ז.

זה מה שהספרים אומרים לנו. עליך להפסיק לתלות את שמחתך בסוג התוצאה, אם ברוחניות אם בגשמיות, כאומר: רק אם התוצאה תהיה כך וכך, אז אהיה שמח. עזוב את זה! אמור לעצמך: אני הולך למסור עכשיו את עצמי לריבונו של עולם. כשתעשה כן, תהיה לך השראת השכינה, ותהיה מלא שמחה. תנסה את זה לעשר דקות. שאב חיות מעצם הפעולות. אמרת אמן יהא שמיה רבה, עבדת את ה' כפי שאתה אוהב.

שלא יהא לך חלוק על המקום

אכן ליסוד זה יש עוד חלק שחייבים ללמוד גם אותו, כי החלק הראשון בלי השני אינו כלום. החלק השני הוא שהיכולת להביא את השכינה בתחתונים, היא בכל צורה שבעולם שאתה רק יכול להעלות בדעתך. אינך כבול לאופן אחד בלבד. **במצב זה שהקב"ה הניח אותך, בתוך התכונות שיש לך, אתה יכול לעשות אותו דבר באופן מושלם, לכתחילה ולא בדיעבד.**

יש כל-כך הרבה דיבורים מהצדיקים על זה, ולמשל, מה שאמר הרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"א על לא יהא לך חלוק על המקום והביאו ה'בית אהרן' (בפרשת ויצא). באיזה מקום שאתה נמצא, איך שאתה נראה, ובאיזו תכונת נפש שיש לך, אתה יכול לעבוד את ה'. אתה מוציא אותו ענין מן הכוח אל הפועל. אברך זה שחשב שהוא יכול להביא את השכינה בתחתונים רק אם הוא יושב בכלל, והקב"ה סלל לו דרך אחרת כי הוא רוצה שיביא את השכינה בתחתונים בצורה אחרת, אם יתפכח מטעותו ויבין שהוא נמצא כאן כדי להביא את השכינה בתחתונים על-ידי קיום השליחות שהקב"ה הטיל עליו, ואם יקיים שליחות זו שעכשיו הטיל עליו, יביא את השכינה בתחתונים באותה עומק שהביאה עד כה, אזי יתמלא שמחה גדולה מזה.

בבית אברהם (סלאנים פרשת נשא) כתב בענין גרשון קהת ומררי שנשאו את המשכן וכליו. בבני גרשון ובבני קהת כתוב נשאו

לו תפילין פעם אחת כשהוא רתוק למיטתו ואינו יכול להניע אבר. הפירוש הוא כזה: עכשיו מתקיימת תכלית הבריאה. זוהי התכלית.

בין אור לחושך

יכולים לראות בעולם החלול שעושים עסק גדול מאיזה דבר אשר גם מי שאין לו שכל רב שואל: איני מבין ממה הם עושים כאן עסק? פירושו של דבר שהם מנסים לקחת סיפוק ושמחה מדברים של הבל, והיות שאין האדם יכול להגיע לידי שמחה רק כשהוא רואה שרצונותיו יוצאים מן הכוח אל הפועל, מעוררים הם רצונות לדברים חלולים וריקנים, וכשזה קורה, נעשים שמחים. ואף שהדבר שקרה אין בו שום תוכן, מכל מקום, אומרים הם בלבם, אנו יכול למחות כפיים ולרקוד ולו בגלל שעוררנו בנו רצון וזה נתקיים.

כך זה למשל כשהם משחקים קבוצות קבוצות עם כדור, בועטים ורוקעים ברגליהם, וכל המרבה לספור יוצא כמנצח. אתה שואל לגופו של דבר מה קרה? לא קרה כלום. אבל הם עוררו בלבם רצון לנצח את הקבוצה השניה בדבר של מה בכך, ועכשיו שרצונם התמלא, לבם גואה מהתרגשות.

ובכן, אם אתה יכול להוליד כך רצון לדבר שיש בו קיום התכלית, מה יכול להיות טוב מזה? אני רוצה שתהיה לי היכולת להזיע בשביל יהודי אחר. בדווקא איני רוצה לתלות את שמחתי ביציאת הדבר מן הכוח אל הפועל, אלא בעצם הפעולה.

וכך הוא כל אימת שהאדם מתפלל. כשהאדם מתפלל, הרי הוא עושה את הדבר הגדול ביותר הקיים בעולם, אם ניגש נכונה אל התפילה וזכה לכוון וזכה לשבח את הקב"ה וזכה לומר מלכותך מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור. מה הוא צריך יותר מזה?

לעשות נחת רוח לכורא ית"ש

בספר "תפארת מהרא"ל" כתוב: פעם בא יהודי אחד אל הסבא קדישא משפאלע זיע"א ותינה בפניו את כאבו: לפרנסתי אני עומד כל היום בבית המרזח שאני שוכר מהפריץ ומשקה את הערלים, אך מה גדול צערי בשמעי דיבורי תועבה חמורים היוצאים מפי הערלים המשתכרים, וחושש אני שלא אתגשם מהם.

אמר לו הסבא משפאלע: רואה אני איזה יהודי אתה רוצה להיות. חפץ אתה שיושיבוך בהיכל נאה ונקי מלא ספרים ושילבישו אותך בבגדי משי ושיהיו לך שק מלא דיגרי זהב, ואז תעבוד את בוראך בלב שלם, כי אז תוכל להתפלל בשכל זך ובלי שום בלבולים ומניעות. אך אני אומר לך שאין הקב"ה זקוק לעבודה כזו, כי יש לו כאלה אלף אלפים וריבי רבבות מלאכים אין שיעור וערך, אך נחת רוח של הקב"ה הוא דווקא מזה שאתה נמצא בין הערלים האלה ואתה משתוקק לעבוד את ה' ולכלכל את צעדיך לפי רצונו.

וזה הלשון שם: אלו האנשים הנמצאים בין הערלים ומצפים ומשתוקקים עכ"פ רגע אחד שיהיה להם שעת הכושר לומר

את ראש, ובבני מררי אין כתוב לשון זה. וסיבת הדבר, כי בני מררי לא זכו לשאת את כלי המשכן, כי אם את הקרשים, ולא הרגישו שהם עובדים עבודת הקודש, כי עבודת משא. הוא כותב שם בזה הלשון: "אכן דברים קשים המפרכים את הגוף הם, אבל על-ידי כל אלו מתגדל ומתקדש שמו יתברך. כמו שיש עבדי המלך העוסקים בכתר המלך, כמו כן צריך עבדי המלך שיכינו נעליים לרגליו, ומלאה הארץ קניינך, הארץ ומלואה מלאים בדברים שיכולים לקנות אותו ית"ש. ועל כל אחד ואחד לדעת למלא את תפקידו כרצון המלך, וכמאמר הרבי ר' זושא שאמר: ביסט א שוך? רין נישט".

הרבי ר' זושא אמר כך: אם אדם אתה, עליך לברר מה תפקידך, וכיצד לבצע תפקיד זה באופן הנכון ביותר. אם נתברר לך בדרך משל שאתה נעל, זכור שתפקידה של נעל שלא ייכנס בה מים, ותראה לבצע תפקיד זה.

המפתח לשמחה

רואים זאת בחוש שמי שמכיר את מקומו, בביתו, בקהילתו במשפחתו, ומבצע אותו בביטול מוחלט, היינו שאומר בלבנו: "עכשיו כשאני עושה את מה שמוטל עלי לעשות, אני מביא שכונה בתחתונים", מרגיש תענוג עצום. יש לו תענוג שהוא קורע את עצמו לעשות את הדבר הנכון. הן צריך שיהיה מי שזוכר לקנות את המתנות להורים בימי ההולדת שלהם, ובכל משפחה יש את האדם הזה. יתכן שבמשפחתך זה אתה, אבל עליך לדעת לעשות זאת בלי להסתכסך עם גיסין. אם אינך יכול לעשותו כן, אינך עושה אותו נכונה, כי אתה משליט את דעתך על אחרים.

הדבר הזה חוזר על עצמו בכל עת בחיי האדם, וזהו המפתח לשמחה. הכלל הראשון שתזכור מה תפקידך בעולם, והוא לעשות להקב"ה דירה בתחתונים. והדבר השני שתבין שאתה יכול לעשות זאת בכל דרך ובכל מקום שאתה נמצא. ואז כשאתה מזיע בשביל כך, אתה מתמלא שמחה מעצם הדבר.

וכשהאדם חי באופן זה, אינו מרגיש צורך להיות עסוק עם העתיד. העתיד יהיה כך או יהיה כך? טוב כזה או טוב כזה? חדל לך! מדוע אתה נכנס לעולם שאינו שלך. כפי שהמקום יכול להיות מקום שאינו שלך, כך הזמן יכול להיות זמן שאינו שלך. במקום לחיות עם ההווה, אתה חי עם עתיד מעורפל, עתיד שאינך יכול לצפותו מראש.

כך הוא ברוחניות וכך הוא בגשמיות. וזוהי הסיבה שבני אדם כל-כך שבורים בחשבם שאינם מצליחים ברוחניות. ועליהם קיימת הקושיא הגדולה, איך יפרשו את הפסוק כי קרוב אליך הדבר מאוד. הוא אומר שהוא מנסה לעבוד את ה', הצרה שאינו מנסה לעשות את מה שמוטל עליו. הוא מנסה לעסוק בעבודת ה' שלא הוטלה עליו. וכאמור לעיל, השאיפה שמחזירים בנפשות הבחורים צריכה להיות להתבטל לרצון ה', בלימוד התורה, בתפילה, ובכל ענין, המטרה אחת היא להיות כלי ראוי להשראת השכינה.

אף הסיפור של הרה"ק מקאליסק זיע"א שאמר לאותו יהודי קשיש שכדאי היתה ביאתו לעולם ולו בשביל שיניחו

פסחים למערת הרשב"י להתפלל על זה שיזכה לסדר מרומם. **אבל עליך להחליט בלבך שתחילה לכל אתה רוצה לשמוח בעצם זה שזכית להתייגע ולהזיע כדי לקיים מצות תשבתו.**

הוא אומר: המתח שקיים בבית בערב פסח אשר לפעמים עלול להביא לידי כעס ועצבים, פעמים שתלוי בטעות זו, שהאדם מרגיש שרק כשמסתיימים כל הנקיונות ואפשר כבר להוציא את כלי הפסח, רק אז אפשר לשמוח. אמנם כן, בוודאי שיש שמחה כזו באופן טבעי, ואיננו אומרים שצריך שזה יפסיק להיות אכפת לו לאדם. אך הפשט הוא כזה: תאמר לעצמך: **אני הולך לשמוח ולעורר עסק גדול מזה שזכיתי להקדיש כל היום הזה להכנות לפסח. היום, היום. אל תחכה למחר. צריך להבין את זה. למה? כי עכשיו הבאת את השכינה בתחתונים. נראה לך שרק בליל פסח בשעת עריכת הסדר אתה עושה זאת?! גם היום כשהיית עוסק בבל יראה ובל ימצא התקיימה התכלית. האדם מתרוקן מחיותו רק בגלל שאינו זוכר שיש תכלית לעצם העבודה שהוא עוסק בה עכשיו.**

אכן נחוץ עד מאוד לזכור יסוד זה, וצריך לשנן אותו, והדרך לשנן אותו היא כמו שכתב הרבי ר' אלימלך בצעטיל קטן. זכור למה באת כאן לעולם, ותזכיר לעצמך שאתה יכול למלא את תפקידך בכל מיני האופנים, ועוד זאת התבונן איך כשאתה פועל במצבך אתה מביא שכינה בתחתונים, ועורר בלבך שמחה על עצם הפעולה שאתה עושה, על הזכות שיש לך להשקיע את כוחותיך בדבר מצוה, ואז תראה שהשכינה שורה עליך, ואז תחלחל בלבך האמונה שהקב"ה מנהל את העולם. אל תתלה את אושרך ושמחתך במה יקרה בעתיד. השלך על ה' יהבך. הרעיון להישען על הקב"ה הוא שאינך צריך אפילו לחשוב על העתיד. אם המחשבה תצוץ במוחך, או אז תאמר: ה' יעזור, ה' יעשה סדר. אבל לא צריך להיות עסוק בזה, לא צריך לשרוף בשביל זה כוחות הנפש. את כוחות הנפש אני מקדיש בשביל הקב"ה עכשיו. וכשזה קורה, אני שמח ומאושר. זכיתי לעשות טובה ליהודי, זכיתי לחשוב על הקב"ה, וכן הלאה.

(נמסר ביום שלישי פרשת פקודי ב' אד"ב תשפ"ד)

כמה דיבורים להשי"ת, גורמים שעשועים גדולים למעלה, כי הצער והתשוקה הלזה אינו נמצא אצל שום מלאך ושרף.

הוא מצפה מתי יבוא לידי לעבוד את הקב"ה כפי הנכון לו, ויודע שזהו תפקידו. עם אשה כזו, עם פרשיה כזו, עם מלאכה כזו. בפניה זו הוא מביא את השכינה בתחתונים. וכשהאדם קולט זאת, הוא שמח על שהביא את השכינה לפינה זו, ואף שבפינה זו יש לו גם קשיים, הרי זה מה שהקב"ה רצה, והראיה, שהכניס אותך למצב זה.

היוצא לנו מכל זה, שאם האדם יתבונן בעצמו, יראה שאם רק יתחזק בכך שהקב"ה מנהיג את העולם והכל לטובה, לא יוכל להגיע לשמחה עמוקה. הוא רק יוכל להרגיע את עצמו. לא מפני שדיבורים כאלה של אמונה פשוטה אין להם כח להביא לידי שמחה. בוודאי שאם האדם מבין אותם עד הסוף, יש בכוחם להביא לו לאדם את האור הגדול ביותר. אלא מחמת סיבה אחרת, כי יש לו לאדם בלבו מעכב שאינו נותן לשמחה שתעמיק בו. הוא צריך תחילה להוסיף את הציפיות שיש לו למצב אחר ולהפסיק לתלות את שמחתו בקיום רצונו החיצוני.

דוגמא מערבי פסחים

דוגמא לדבר: בערב פסח יש לו ליהודי תשוקה לזכות לסדר מרומם. הוא משקיע בזה, הוא מתפלל על זה, הוא קונה לעצמו הגדה חדשה, הוא חושב על בניו לרומם אותם. אכן כן, מותר לך לרצות ולדבר על זה ואף להתפלל על זה. אבל אל תצפה ואל תתלה את שמחתך בתוצאה, כי אם תתלה את שמחתך בתוצאה, אם זה יקרה, תרגיש שהכל היה שווה בשביל זה, ואם לאו - תרגיש שנכשלת. יגעת ויזעתי והשקעתי דמים תרתי משמע, ובסוף כשהגיע ליל הסדר, הכל הסתבך... עם ילד פלוני ועם ילד פלוני... כל-כך יכאב לך, ותשאל: מה, עד שנה הבאה לא יהיה לי עוד סדר?! (בכל אופן בארץ ישראל).

ובכן, זה שהאדם יש לו תשוקה כזו, דבר בריא הוא, ומותר לו להתפלל על זה, וראוי שיתפלל על זה, וכך עשו יראי ה' כמסופר על ה'אמרי חיים' מוויזניץ זיע"א שהיה נוסע בערבי

הודעה משמחת

בשעה טובה ומוצלחת ניתן להשיג דיסק-און-קי (USB) מלא וגדוש עם 200 שיעורים בשער הבטחון שנמסרו ע"י הרב שמעון שניצער שליט"א במסגרת מדור אמונה ובטחון מוקדים לרכישה:

טלפון - 052-761-2069	בית שמש:	חנות ספרים וואלדמן קרית בעלזא	ירושלים:
טלפון - 052-768-3249	אשדוד:	חנות ספרים סאטמאר	בני ברק:
טלפון - 052-760-4121	חיפה:	חנות 'מול איצקוביץ'	בני ברק:
טלפון - 052-761-3239	קרית גת:		

קול הבינני

718.686.8300 ארה"ב
072.257.7726 ארץ ישראל
03.300.0223 בלגיה

לקבלת הקונטרס 'הבינני' המלא וכן לקבלת השיעורים המלאים במייל

שלחו מייל למערכת 'הבינני'
info@machonhavineini.com

לקבלת טעימה יומית במייל וכן גיליון זה מדי שבוע

שלחו מייל לכתובת
Teimaminahor@gmail.com

קו 'ענמו וראו'

מסר יומי קצר משיעורי הרב שמעון שניצער שליט"א
02.302.4389